

[Nina Andersen.]

jeg efter forhandlingens slutning stille forslag om udvalgsbehandling.

Der er i lovforslaget optaget en række bestemmelser bl. a. om sygeplejerskens legems- og sjælstilstand og kravene til hendes duelighed, som nu findes i loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse, og som man har fundet det rigtigt at optage i det foreliggende forslag. Det finder vi også er rigtigt og hensigtsmæssigt, og lige så rigtigt finder vi det, at der i lovforslaget sker en ajourføring af visse bestemmelser i loven om udøvelse af lægegerning og i loven om udøvelse af jordemodergerning. Disse ting, som jeg nu har nævnt, er altså i realiteten formelle ændringer, idet det er overførsler fra andre love eller ajourføringer. Der er imidlertid i det foreliggende lovforslag bestemmelser, som er principielt forskellige fra den nugældende lov om autoriserede sygeplejersker, og som det derfor er rigtigst at sige noget om.

Medens den nugældende lov i bestemmelserne om autorisationen bl. a. nævner, at sygeplejersken skal have gennemgået en 3-årig uddannelse i sygeplejegerningen, står der i det foreliggende lovforslag, at autorisation meddeles den, der har bestået en afsluttende eksamen og modtaget eksamensbevis ved en af sundhedsstyrelsen godkendt sygeplejeskole. Man er altså her gået bort fra at fastsætte længden af sygeplejerskeuddannelsen, og man indfører begrebet sygeplejeskole. Som bekendt foregår den nuværende uddannelse på en række uddannelsessteder, fortrinsvis sygehuse, som er godkendt af sundhedsstyrelsen, og uddannelsen hviler på en vejledning fra sundhedsstyrelsen, hvori der gives udtryk for de krav, der stilles til undervisningen af sygeplejelever.

I den kommissionsbetænkning, jeg nævnte for et øjeblik siden, findes der en ret stærk kritik af den nuværende uddannelse. Det siges bl. a., at den ofte lider af organisatoriske brist, og at de uddannelsesmuligheder, der foreligger, derfor ikke bliver fuldt udnyttet. Videre hedder det, at såvel den teoretiske som den praktiske uddannelse veksler fra sted til sted, og mange steder får eleverne en så ensidig og utilstrækkelig uddannelse, at de efter den 3-årige uddannelses afslutning må gennemgå flere suppleringer. Det

vil altså sige, at der herved finder en forøgelse af varigheden af uddannelsen sted, hvorved den kan blive op til 4—5 år. Der findes iøvrigt, og jeg vil gerne nævne det her, i betænkningen en omtale af, hvorfor det er nødvendigt, at uddannelsen ændres.

Man siger, at der er sket en kraftig udvikling såvel med hensyn til sygdomsbehandlingen som til sygdomsforebyggelsen, hvorfor den sociale lovgivning har fået stadig voksende sundhedsmæssig betydning, og derefter hedder det, at også den udvikling, som har fundet sted i samarbejdet mellem lægen og sygeplejersken, spiller ind. Medens sygeplejersken tidligere som hovedregel arbejdede efter lægens anvisning og under direkte tilsyn af lægen, har sygeplejersken nu mere og mere opnået et selvstændigt arbejdsområde, og det er klart, at når en sådan ændring har fundet sted i de rent praktiske forhold, kan man også forlange en ændring i selve uddannelsen.

Lad mig gå tilbage til det, der står i § 2. Med indførelse af sygeplejeskoler og med bestemmelsen i lovforslagets § 2, stk. 5, om, at der ved en gennem indenrigsministeriet udvirket kongelig anordning gives regler for uddannelse af sygeplejerskerne, vil man, såvidt jeg kan se, nå frem til en bedre organisering af uddannelsen og til et mere ensartet indhold af den; endvidere vil man kunne sikre, at uddannelsen bliver bredere, hvilket er et af de mål, man i kommissionen har nævnt at man navnlig ønsker at nå til, så at specialuddannelse, altså suppleringer, kun skal kræves indenfor de sygeplejeregrene, hvor der fordres en særlig viden, f. eks. ved arbejde på røntgenafdelinger, ved sundhedspleje og ved hjemmesygepleje. For mig at se vil det, der er foreslået, være en betydelig forbedring, og det må, synes jeg, også blive en lettelse for den enkelte sygeplejerske.

Man må vel antage, at tilrettelæggelsen af elevuddannelsen — hvis det her foreliggende lovforslag bliver til lov — i væsentlig grad vil ske efter de retningslinier, som indeholdes i den nævnte betænkning, og jeg vil derfor sige et par ord herom. Der er foreslået en grunduddannelse — altså den uddannelse, der giver ret til autorisation — og denne uddannelse skulle bestå af en forskoleuddannelse, som vil vare ca. et halvt år, og en 3-årig uddannelse på en sygepleje-